

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΗΛΗΡΣΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δι ταῖς ἑπαρ. φρ. 18 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αστικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί μεγάλο πανηγύρι
Γίνεται σήμερα ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό·
Οἱ ἄγγελοι μὲ τὴ λύρα τους βραοῦν τὸ τίρι λῆρι
Κι' οἱ ἄγγελοι χορεύουνε τὸν Καλαματιανό.
'Ἡ Παναγιά μας ἡ χρυσῆ, ὀλη θροσιὰ καὶ χάρι,
Ψῆνει τ' ἄρνι τῆς Πασχαλιᾶς 'στὴ σούβλα περαστό,
Κι' ἔνα σηκότι γιὰ μεζὲ τὸν 'Ιωσήφ τρατάρει,
Κι' αὐτὸς μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μου, νὰ τὸν χαίρῃσαι, τῆς λέει, τὸ Χριστό.»

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί . . . 'Ο 'Αδης ἐνικήθη,
'Ἀπ' τὸ θυμὸ του τὸν πολὺ ὁ διάβολος λυσσᾶ,
Φουσκώνουνε μὲ γογγυτὸ τὰ μαῦρα του τὰ στήθη,
Καὶ τὴν οὐρὰ ἀχόρταγα 'στὰ δόντια του μασσᾶ.
Κυττάζει πῶς τοῦ φύγανε οἱ κολασμένοι ὄλοι
'Ἀπ' τὰ καζάνια ποῦ 'καίγε νερὸ ζεματιστό . .
Γελοῦνε μὲ τὴ φούρκά του οἱ πρὸ μικροὶ διαβόλοι,
Κι' αὐτοὶ μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μας, νὰ τὸν χαίρῃσαι, φωνάζουν, τὸ Χριστό.»

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί . . . σ' αὐτὴ τὴν ἄγια ἀκόλη
Καὶ σεῖς ὁποῦ ἐτρώγατε ξερὸ ψωμι κι' ἑλῆα,
Καὶ σεῖς ποῦ καταλύσατε λίδι καὶ κρέας, ὄλοι
Γεμίστε σὰν Λούκουλλοι τὴν ἀδεῖα σας κοιλιὰ.
Κανεῖς μὴ μείνη νηστικὸς, ἀς τρῶη ὅ,τι λάχει,
'Ἡ κοκκορέτζι, ἡ αὐγὰ, ἡ σούπα καὶ βραστό,
Κι' ἄ, α γεμάτο νοιώσετε πῶς εἶναι τὸ στομάχι,
'Ὅλοι μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μας, νὰ τὸν χαίρῃσαι, γιὰ 'πέτε, τὸ Χριστό.»

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί ἀνάφτε τὰ κεριά σας,
Γιὰ σμιξετε τὰ χεῖλια σας μ' ἀληθινὴ χαρὰ,
Γυναῖκες, ἄνδρες, σήμερα τζουγκρίσετε τ' αὐγά σας,
Φιλήστε τὰ ξαδέρφια σας, κουζίναις, τρυφερὰ.
Σήμερα ὅ,τι κάμετε, χαλάλι θὰ σᾶς γίνη,
Σήμερα τὸ τεφτέρι του τῶχ' ὁ Θεὸς κλειστό,
'Ἀπάνω εἰς τὸν θρόνο του πρῶει γερὰ καὶ πίνει,
Κι' αὐτὸς μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μου, νὰ τὸν χαίρῃσαι, φωνάζει, τὸ Χριστό.»

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί κι' ὁ Κουμουνοῦρος τώρα
Λέει τοῦ σιρ Χαρίλαου ἀβλα τὰ λησιμονῶ,
Κι' ἂν μὲ τὰ βιάδια μ' ἔσκασες ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα,
'Ὅμως θὰ φάω σήμερα καὶ κρέας βαδιστό.
Θέλω τὸ κόκκινο αὐγὸ μαζί σου νὰ τσουγκρίσω,
Γεινάτι πιὰ, Χαρίλαε, μὲ σένα δὲν βαστώ . . .
'Ἐλα λοιπὸν 'στὰ χεῖλιά σου γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω,
Κι' οἱ δῶ μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μας, νὰ τὸν χαίρῃσαι, ἀς ποῦμε, τὸ Χριστό.»

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί κι' οἱ ἔξω ἀδελφοί μας,
'Ὅπου γιὰ 'λίγη λευτεριὰ οἱ δόλιοι λαχταροῦν,
Κυττάζοντας χαρούμενοι τὴν ὄμορφη Λαμπρὴ μας,
Γιὰ 'κείνα τὰ πετσώματα κι' αὐτοὶ μᾶς συγχωροῦν.
'Ἐλπίζουνε καμμιά φορὰ σ' ἐλεύθερο ἀγέρα
Νὰ φᾶν μὲ 'μᾶς τῆς Πασχαλιᾶς τ' ἄρνι τὸ σουβλιστό,
Καὶ μ' ἕνα τέτοιο ὄνειρο κι' αὐτοὶ ἀπὸ κεῖ πέρα
Λένε μὲ μούτρο γελαστό
«Μαριώ μας, νὰ τὸν χαίρῃσαι τὸ γιζὶ σου τὸ Χριστό.»

Souris.